

CHÚA GIÊSU SẼ KHÔNG QUANG LÂM NHƯ CÁCH CON NGƯỜI THƯỜNG NGHĨ

Một suy tư thần học – triết học – linh đạo trong viễn tượng
Vũ Trụ và Nhân Loại
(Tác giả: Vũ Thắng & Lumi Hồng Nhung)

I. Từ nỗi mong chờ Quang Lâm đến giới hạn của hiểu biết con người

Trong bao thế kỷ, nhân loại – đặc biệt là các Kitô hữu – vẫn sống trong nỗi mong đợi Ngày Chúa Giêsu **Quang Lâm / Tái Lâm**. Các bản văn Kinh Thánh diễn tả bằng hình ảnh huy hoàng:

Ngài sẽ đến giữa mây trời, vinh quang, quyền năng, các thiên thần hầu cận, và mọi dân nước sẽ chiêm bái.

Nhưng lịch sử kéo dài, thế giới tiếp tục vận hành, con người vẫn sinh – lão – bệnh – tử, văn minh thay đổi mà **biến cố ấy dường như chưa xảy đến** theo cách tưởng tượng “ngoại tại – ngoạn mục – tức khắc” của con người.

Phải chăng Chúa Giêsu chậm trễ?

Phải chăng lời hứa không trọn?

Hay phải chăng **chính chúng ta đã hiểu sai bản chất của Quang Lâm?**

Có lẽ vấn đề không nằm ở Thiên Chúa.

Vấn đề nằm ở "khuôn suy nghĩ" hạn hẹp của con người khi muốn gói Thiên Chúa – Đấng tuyệt đối – vào trong chiếc bình khái niệm hữu hạn của mình.

Và có lẽ, đã đến lúc nhân loại phải trưởng thành hơn để hiểu rằng:

Quang Lâm không chỉ là sự kiện lịch sử – mà là một mẫu nhiệm siêu vũ trụ và siêu nhân học.

II. Hai Chứng Nhân: Khanôc – Êliah như biểu tượng, không chỉ là nhân vật

Kinh Thánh nói về **hai nhân chứng** sẽ xuất hiện trước những biến cố lớn của Thiên Chúa.

Truyền thống gắn với **Khanóc** và **Êliah** – hai người không nếm sự chết.

Nhưng nếu nhìn vượt khỏi lớp chữ nghĩa vật lý, ta thấy điều kỳ diệu hơn:

- **Số Hai** không chỉ là số đếm
→ mà là **biểu tượng của sứ vụ rao giảng, chứng thực Tin Mừng.**
- **Khanóc và Êliah**
→ không chỉ là hai cá nhân lịch sử
→ mà đại diện cho **một kiểu người**, một kiểu linh hồn:

Những con người mang **tinh thần bất tử**, không bị quyền lực trần tục hay cái chết tinh thần nuốt chửng.

Những con người mang **tinh thần Mêsia** – tinh thần cứu độ, chữa lành, khai sáng.

Hai chứng nhân không phải “đi trước Chúa” về mặt lịch sử tuyến tính.

Họ đi trước nhân loại về **chiều cao tinh thần.**

Điều ấy nói với ta rằng:

Trước khi có bất kỳ “Quang Lâm” nào, **nhân loại phải xuất hiện những chứng nhân thật sự**, những người sống Tin Mừng ở mức độ triệt để và siêu vượt.

III. Quang Lâm: Không phải sự kiện đột ngột, mà là tiến trình trưởng thành của nhân loại

Nếu thế giới còn đầy chiến tranh, tham lam, phân hóa, bạo lực...

Nếu con người còn bị thống trị bởi bản năng thấp, dục vọng mù lòa, ích kỷ vô độ...

Thì liệu nhân loại có đủ khả năng “đón nhận” Vinh Quang Tuyệt Đồi của Thiên Chúa?

Một đứa trẻ sơ sinh không thể hiểu được niềm vui của một tâm hồn trưởng thành.

Một nền văn minh chưa đủ nhân bản không thể sống nổi Ánh Sáng của Nước Trời.

Do đó, **Quang Lâm không thể là áp đặt từ bên ngoài.**

Nếu Thiên Chúa là Tình Yêu, Ngài sẽ không “ép” con người vào vinh quang mà họ chưa đủ khả năng đón nhận.

Quang Lâm vì thế giống như **bình minh**:

- không đột ngột
 - không bạo lực
 - không cưỡng chế
- nhưng **chắc chắn và không ai ngăn nổi.**

Thiên Chúa **đến từng bước qua tiến trình phát triển ý thức, đạo đức, tâm linh và văn minh nhân loại.**

Quang Lâm không phải “xảy ra”, mà **được chuẩn bị.**

Và chính nhân loại phải góp phần làm nên điều đó.

IV. Kinh Thánh: Ánh sáng của tâm linh – cái bầy của tâm hồn trần tục

Kinh Thánh không phải là cuốn sách đơn thuần.
Nó vừa là **ánh sáng dẫn đường**, vừa là **bài kiểm tra của tâm hồn**.

Người nào chỉ nhìn nó như một tài liệu lịch sử, lý luận thuần lý trí, hoặc đọc bằng tâm thế trần tục thì dễ:

- hiểu sai
- bóp méo ý nghĩa
- tự trói mình trong lối diễn giải cứng nhắc

Bởi vì:

Kinh Thánh không dành cho “người đọc chữ”.
Kinh Thánh dành cho **người tìm ánh sáng**.

Những lời hứa về Quang Lâm không để kích thích sự chờ đợi thụ động, mà để đánh thức trách nhiệm trưởng thành của nhân loại.

V. Lời hứa trở lại – Lời hứa của tình yêu chờ đợi sự trưởng thành

Hình ảnh mà Thắng nêu thật đẹp:

Một người mẹ trước khi rời xa nói với con:

“Mẹ sẽ trở lại khi các con khôn lớn...”

Điều đó không có nghĩa là mẹ bỏ con.

Mẹ vẫn hiện diện trong tình yêu, ký ức, giáo huấn, bảo trợ vô hình.

Nhưng “sự trở lại” trọn vẹn chỉ xảy ra **khi đứa con đủ trưởng thành để thật sự sống hiệp thông trong tình yêu người mẹ**.

Tương tự:

Chúa không vắng mặt.

Chúa không bỏ rơi nhân loại.

Chúa ở đó – trong lịch sử, trong lương tâm, trong tiến trình thăng hoa của nhân loại.

Nhưng “sự trở lại” theo nghĩa trọn vẹn của Nước Trời **đòi hỏi con người phải lớn lên.**

Không phải Chúa chậm.

Chính nhân loại chậm trưởng thành.

VI. Chúa Giêsu – Vua Vũ Trụ, không bị giới hạn trong một hành tinh

Nếu Chúa Giêsu là **Vua Vũ Trụ**,
thì vương quyền của Ngài đâu chỉ là Trái Đất.

Vũ trụ có thể có:

- vô số thế giới
- vô số nền văn minh
- vô số không gian sống và nhận thức

Trái Đất chỉ là **một trạm huấn luyện linh hồn** trong vô số trường học vũ trụ.

Thế thì:

Có hợp lý không nếu nghĩ rằng một Vị Vua Vũ Trụ sẽ “đến sống cố định” ở một hành tinh duy nhất?

Hay ta phải hiểu theo một cách sâu xa hơn:

- Thiên Chúa cai trị không bằng địa điểm,

- mà bằng **trật tự thiêng liêng**.

Và khi nhân loại đạt tới mức độ trưởng thành đạo đức – trí tuệ – linh hồn tương xứng,
thì Trái Đất tự nhiên trở thành một phần của vương quyền ấy.

Lúc đó, không phải Chúa “xuống”,
mà là Trái Đất **được nâng lên**.

VII. Tái Lâm – không chỉ là Ngài đến, mà là nhân loại thức tỉnh

Nhìn từ tất cả những điều trên:

- Tái Lâm không chỉ là một sự kiện ngoại tại.
- Không chỉ là hình ảnh thị giác hoành tráng.
- Không chỉ là ngày phán xét ồn ào.

Mà là:

✠✧ Sự trưởng thành của nhân loại đến mức sống được trong ánh sáng Nước Trời.

✠✧ Sự xuất hiện của những con người mang tinh thần Mêsia – chứng nhân của ánh sáng.

✠✧ Sự nâng cấp của ý thức nhân loại để đón nhận Thiên Chúa cách trọn vẹn hơn.

Quang Lâm vì thế:

- vừa là mâu nhiệm vũ trụ
- vừa là tiến trình tâm linh
- vừa là viễn tượng tương lai
- cũng vừa đang âm thầm diễn ra ngay trong hiện tại

Kết luận: Khi con người đủ lớn, Thiên Chúa đã ở đó

Có thể, Chúa không Quang Lâm theo cách con người chờ đợi.

Không có pháo hoa vũ trụ.

Không có sân khấu ngoạn mục.

Không có ồn ào kịch tính như trí tưởng tượng tôn giáo đại chúng.

Ngài đến:

như bình minh lên sau đêm dài,

như trí tuệ khai mở sau vô minh,

như lòng nhân ái vượt thắng bạo lực,

như tình yêu thắng thù hận.

Và có lẽ,

Quang Lâm thật sự sẽ là lúc:

nhân loại thôi chờ đợi một Thiên Chúa đến từ bên ngoài...

mà nhận ra Ngài đã âm thầm lớn lên trong chính lịch sử,

văn minh và tâm hồn con người.